

ΙΩΑΝΝΑ ΝΟΤΑΡΑ

Στη σκιά του πάθους

Στον μικρό Νικόλα-Αλέξανδρο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο ήχος της λαμαρίνας που τσαλακωνόταν, ένωσε να του διαλύει το μυαλό. Το αυτοκίνητο πήρε δυο στροφές ακυβέρνητο και μετά ησυχία. Ο Κωστής παρέμεινε ακίνητος προσπαθώντας να εκτιμήσει την κατάσταση. Δεν μπορούσε όμως κι έτσι επικεντρώθηκε στα άκρα του. Τα κινούσε!

«Ευτυχώς», ψέλλισε, επειδή για κάποια κλάσματα του δευτερολέπτου νόμιζε ότι δεν θα ζούσε. Συνειδητοποιώντας ότι ζει, μπήκε αμέσως σε άλλη σκέψη: αν ήταν βαριά τραυματισμένος θα περνούσε το υπόλοιπο της ζωής του καθηλωμένος σε κρεβάτια και σε αναπηρικά καρότσια. Έφερε στο μυαλό του τη μητέρα του και τη Βάσια...

Ο Κωστής άκουγε τώρα τη σειρήνα ασθενοφόρου. Ένιωθε εξαντλημένος κι άκουγε σαν σε όνειρο τον κόσμο που είχε συγκεντρωθεί γύρω του.

«Ζει, δεν βλέπω αίματα. Στο άλλο αυτοκίνητο;»
«Είναι κλειδωμένες οι πόρτες. Κάποιος πρέπει να ανοίξει...»

Εύπνησε όταν πια είχε σκοτεινιάσει, καθλωμένος στο ψυχρό δωμάτιο του νοσοκομείου.

«Αγόρι μου, επιτέλους άνοιξες τα μάτια σου! Πονάς;» άκουγε τη φωνή της σοκαρισμένης μητέρας του.

«Καλά είμαι, μάνα. Μόνο που δεν μπορώ να κουνηθώ απ' τους πόνους».

«Φτηνά τη γλύτωσες, αγόρι μου! Μίλησα με τους γιατρούς. Μερικά πλευρά έχεις σπάσει. Αν δεν φόραγες τη ζώνη...»

«Το αυτοκίνητο;»

«Όλη μου η έννοια το αυτοκίνητο είναι!»

«Είναι όμως η δική μου. Το χρωστάω αν θυμάσαι».

«Τη ζωή σου στον Θεό χρωστάς! Αύριο θα πάμε σπίτι, λίγες ακόμη ημέρες στο κρεβάτι και τελειώσαμε».

«Τί έγινε με την άλλη πλευρά;»

Δεν πρόλαβε να απαντήσει η κυρία Μίνα και μπήκε ο γιατρός με δύο νοσοκόμες. Ο γιατρός τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη.

«Συνάδελφε, είσαι πολύ τυχερός αφού κατάφερες να βγεις από αυτό το αυτοκίνητο μόνο με μερικά σπασμένα πλευρά! Αύριο θα είσαι σπίτι σου...»

Τού 'λεγε κι άλλα, τον ρώταγε για την ειδικότητα του, αλλά ο Κωστής απαντούσε αφηρημένος. Το μυαλό του ήταν στο αυτοκίνητο και στις δόσεις. Ωστόσο μιας και δεν έφταιγε, συλλογίστηκε, θα τον αποζημίωne η ασφάλεια του τρελού που πέρασε με κόκκινο. Τί θα γινόταν όμως μέχρι τότε; Χρωστούσε παντού!

Η Μελίνα είχε υποστεί μόνο σοκ. Αργά το απόγευμα άνοιξε τα μάτια της μετά από έναν βαθύ ύπνο και τα ξανάκλεισε στο λεπτό. Το βαρύ άρωμα της μητέρας της της προκαλούσε αναγούλα και ο χρόνος που κέρδιζε χωρίς να τη βλέπει ή να την ακούει να το παίζει “αναστατωμένη μάνα” της ήταν πολύτιμος. Είχε τρακάρει, θυμήθηκε...

Η πόρτα του θαλάμου άνοιξε ξαφνικά και η φωνή του γιατρού κάλεσε τους επισκέπτες να περάσουν έξω. Δεν γινόταν πια να προσποιείται την κοιμισμένη. Άκουσε τη μητέρα της να αντιδρά επικαλούμενη τη μητρότητα για να παραμείνει μέσα, αλλά δεν την άφησαν.

Την ενημέρωσαν ότι βρίσκεται στο ΚΑΤ και πως δεν είχε ευτυχώς, τραυματιστεί. Μόνο ένα σοκ είχε υποστεί. Μπορούσε ακόμη και τώρα να φύγει. Λίγο πριν τελειώσει η καθιερωμένη απογευματινή επίσκεψη των γιατρών με τους άλλους ασθενείς του θαλάμου, η Μελίνα τα θυμήθηκε όλα...

Είχε περάσει με κόκκινο τη λεωφόρο Ηλιουπόλεως με κατεύθυνση το κέντρο. Νόμιζε ότι θα προλάβαινε κι αν όχι, λίγο την ένοιαζε. Θυμόταν καλά αυτήν της την παράλογη σκέψη. Αλήθεια, τί να έγινε με το άλλο αυτοκίνητο; Είχε σκοτώσει κάποιον; Τρομοκρατήθηκε σ’ αυτή τη σκέψη!

«Μαμά, τί έγινε με τον άνθρωπο που συγκρούστηκα; Είναι καλά; Γυναίκα είναι ή άνδρας; Μάθατε τίποτε;»

«Ασ’ τα αυτά τώρα. Προέχεις εσύ. Ετοιμάσου, φεύγουμε. Πάμε κατευθείαν στο Ιατρικό Κέντρο για εξετάσεις, δεν εμπιστεύομαι τα γιατροδάκια του ΚΑΤ. Ειδοποίησα τον πατέρα σου στο Λονδίνο. Ο Φώτης περιμένει κάτω να μας πάει». Ο Φώτης ήταν ο σοφέρ τους.

«Μη σπαταλάς τα λόγια σου. Δεν πάω σε άλλο νοσοκομείο. Μια χαρά εμπιστεύομαι τους γιατρούς εδώ. Άλλωστε δεν έχω κάτι σοβαρό. Μου είπαν να φύγω κι αυτό ακριβώς θα κάνω».

«Μα...»

«Κάτι άλλο σε ρώτησα. Είναι καλά ο οδηγός του άλλου αυτοκινήτου;»

«Καλά είναι. Ένας γιατρός πρωτόβγαλτος είναι απ' ό,τι έμαθα και το αυτοκίνητό του έγινε άμορφη μάζα. Θα βγει αύριο. Τυχεροί είμαστε. Μα σκέψου να τον είχες τραυματίσει ή σκοτώσει! Θά 'χαμε τώρα τρεχάματα απ' τη μια και μια βαλίτσα λεφτά απ' την άλλη για να πληρώνουμε!»

«Έχεις ξεφύγει! Το ενδεχόμενο να είχα αφήσει ανάπηρο έναν άνθρωπο ή μια μητέρα χωρίς το παιδί της, δεν σου λέει τίποτε; Μόνο τα λεφτά σκέφτεσαι!»

«Καλά, χρυσό μου. Μια κουβέντα είπα. Θα τα αναλάβουν αυτά οι ασφάλειες, έτσι κι αλλιώς. Μην σκας!»

«Τον άνθρωπο αυτόν, τον είδες;»

«Όχι. Με ενημέρωσαν οι γιατροί, και για το αυτοκίνητο έμαθε ο Φώτης. Πήγε στον τόπο του ατυχήματος. Ένας γερανός θα το μετέφερε κατευθείαν για παλιοσίδηρα. Το δικό σου δεν είναι σε τόσο κακή κατάσταση. Αύριο το απόγευμα θα το έχεις έξω απ' το σπίτι».

«Φύγε εσύ, εγώ πάω να μάθω για τον άνθρωπο».

«Για τον ποιόν; Μήπως τρελάθηκες;»

«Γιατί; Πού το βρίσκεις το παράλογο;»

«Τί δουλειά έχει η κόρη του Μαρούση να τρέχει να ρωτάει για τον οποιονδήποτε; Σου είπα, είναι καλά!»

«Χα, μιλάει το υπόδειγμα συζύγου και μητέρας! “Η κόρη του Μαρούση”!» είπε και άρχισε να ντύνεται αδιαφορώντας για τις νοσοκόμες, που προσπαθούσαν να κλέψουν κάτι απ' τους ψιθύρους των δύο γυναικών.

Είχε ντυθεί πια η Μελίνα όταν εισέπραξε το υποτιμητικό βλέμμα της μητέρας της. Ύστερα γύρισε την

πλάτη της και μόλις που πρόλαβε να ακούσει την τελευταία φράση της:

«Σε περιμένω στο αυτοκίνητο. Μην αργήσεις».

Η Μελίνα καληνύχτισε τους γιατρούς ευγενικά και βγήκε στον διάδρομο. Ρωτώντας έμαθε ότι ο άτυχος άνθρωπος με τον οποίο είχε συγκρουστεί, ήταν στο δωμάτιο 406 του πέμπτου ορόφου, στο ίδιο νοσοκομείο. Εντόπισε το ασανσέρ και πέρασε μέσα.

406! Τέσσερα και έξι, πρόσθεσε, κι αν κάποιος την παρατηρούσε, που δεν την παρατηρούσε, θα διέκρινε ένα ίχνος χαμόγελου στα χείλη της. Δέκα, συνέχισε, και το δέκα αντιστοιχεί στο γράμμα Κ του αλφαβήτου. Κ και η πρώτη λέξη που της ήρθε ήταν “καταστροφή”. Μα ασφαλώς, ολόκληρο αυτοκίνητο ενός ανθρώπου κατέστρεψε! Ωστόσο μόνο κάποια ανώτερη δύναμη, ίσως αυτή του σύμπαντος όταν συνωμοτεί, να γνώριζε τη σημασία αυτού του βήματος της Μελίνας στο 406...

Η Μελίνα συνήθιζε από τα γυμνασιακά της χρόνια μέχρι και σήμερα, στα είκοσι οκτώ της, να παίζει με τους αριθμούς. Έτσι, όταν μαθήτρια ήταν στο σχολικό, παρατηρούσε ανελλιπώς τα νούμερα των προπορευόμενων αυτοκινήτων. Αν το άθροισμα του αριθμού κυκλοφορίας του πρώτου αυτοκινήτου ήταν 22, αντιστοιχούσε στο γράμμα Φ του αλφαβήτου. Η πρώτη λέξη από Φ που της ερχόταν στο μυαλό, έδινε την εικόνα της σχολικής της ημέρας. Φ, κι αν σκεφτόταν “φρίκη”, η ημέρα της θα ήταν φρικιαστική και δυστυχώς πάντα της έβγαινε!

Στο μεταξύ ο ανελκυστήρας είχε σταματήσει και βιάστηκε να περάσει έξω. Το 406 ήταν σχεδόν απέναντι της. Πλησίασε διστακτικά, χτύπησε απαλά την ανοιχτή πόρτα και πέρασε μέσα αμήχανη.

«Με συγχωρείτε. Υπάρχει κάποιος που είχε σήμερα νωρίς το πρωί ένα ατύχημα;»

Στο άκουσμα της ερώτησης ο Κωστής, του οποίου το κρεβάτι ήταν το πρώτο αριστερά από την είσοδο, κάρφωσε περίεργος το βλέμμα του επάνω στην κοπέλα που κοντοστεκόταν αμήχανη. Δεν ήταν πολύ ψηλή, ούτε πολύ ωραία. Ήταν απλά μια συνηθισμένη κοπέλα, με κομμένα καρέ, αχτένιστα, τα καστανά της μαλλιά. Έδειχνε σαν να έχει μόλις σηκωθεί από το κρεβάτι, κι είχε παραλείψει να ρίξει μια στάλα νερό στο πρόσωπό της, αλλά θαύμασε αμέσως το ασυνήθιστο πράσινο χρώμα των ματιών της! Ποιά ήταν, όμως, και τί σχέση είχε με το ατύχημα;

«Εγώ είχα ένα ατύχημα», είπε κι έκανε να σηκωθεί, όμως άφησε ένα «αχ» και σωριάστηκε στην αρχική του θέση.

Αυτό το «αχ», έφερε σε ακόμη πιο δύσκολη θέση τη Μελίνα που έπρεπε να απολογηθεί για το ατύχημα που προκάλεσε. Πήρε κουράγιο, τον πλησίασε και σάστισε! Ο άνδρας αυτός, αν και ταλαιπωρημένος, ήταν κούκλος, σκέφτηκε τείνοντας το χέρι της.

«Είμαι η Μελίνα Μαρούση. Εγώ, με καθαρά δικό μου λάθος, προκάλεσα το ατύχημα, όμως μην ανησυχείτε. Θα σας αποζημιώσω και με το παραπάνω».

Μαρούση; Έθεσε το μυαλό του σε λειτουργία ο Κωστής. *Νά 'χει σχέση με τους Μαρούσηδες τους εφοπλιστές; Λες να είμαι τυχερός μες στην ατυχία μου;* Έτσι, μολονότι σκόπευε να είναι σκληρός όταν θα ερχόταν η στιγμή της συνάντησης με τον υπαίτιο του ατυχήματος, τη στιγμή εκείνη αποφάσισε για παν ενδεχόμενο, να είναι απλά αξιοπρεπώς ευγενικός.

«Εντάξει, αφού είμαστε κι οι δύο καλά, τα άλλα θα τα βρούμε. Κωστής Χριστοφής λέγομαι. Χάρηκα που σας γνώρισα».

«Έχετε χτυπήσει πολύ;»

Θεέ μου, τί άνδρας! Τί φωνή, τί υπέροχο χαμόγελο! Σταμάτησε συνειδητοποιώντας, πως ό,τι κι αν

σκεφτόταν για αυτόν, έπρεπε να ακολουθεί θαυμαστικό! Κάτι της έλεγε για σπασμένα πλευρά, αλλά δεν άκουγε, είχε κυριολεκτικά αποσυντονιστεί.

«Λυπάμαι πολύ, κύριε Χριστοφή. Δεν ξέρω, δεν μπορώ να θυμηθώ πώς έγινε και πέρασα με κόκκινο. Ειλικρινά δεν το έχω ξανακάνει...»

Εκείνος, αν δεν είχε την υποψία ότι ίσως να ήταν η κόρη του εφοπλιστή, θα την είχε κάνει σκουπίδι. Και τί τον ένοιαζε αυτόν που δεν το είχε ξανακάνει; Μήπως αυτός είχε ξαναχρεωθεί τόσο στη ζωή του; Ως και στους τοκογλύφους χρώσταγε... Ήταν και η Βάσια που απαιτούσε μεγάλη ζωή! Η Βάσια! Του έλειπε πολύ, αλλά μόλις τέλειωνε τη δουλειά της θα ερχόταν. Θυμήθηκε όμως την κοπέλα που περίμενε.

«Το δικό σας αυτοκίνητο, τί απέγινε; Εσείς είστε καλά; Α, και όχι “κύριε Χριστοφή”! Αισθάνομαι πολύ μεγάλος. Κωστή σκέτο!»

«Ε, τότε και μένα σκέτο Μελίνα! Ναι, ευτυχώς είμαι καλά και μην ανησυχείτε, το αυτοκίνητο μου δεν έπαθε τίποτε».

Να η ευκαιρία για να μάθει αν η συμπαθητική και αθώα, έτσι όπως την έκοψε, κοπέλα, φύσαγε το παραδάκι. Θα ρώταγε τι αυτοκίνητο έχει. Όταν του είπε, η υποψία πλησίασε την επιβεβαίωση. Μάλλον ήταν τυχερός μες στην ατυχία του, συλλογίστηκε, χωρίς να προσδιορίζει από πού προέκυπτε το τυχερός.

Η Μελίνα σήκωσε το μανίκι της και κοίταξε διακριτικά την ώρα. Ο Κωστής πρόλαβε να δει το πανάκριβο Ρόλεξ που στόλιζε το χέρι της. Αυτή θα είναι, σκέφτηκε. Δεν κυκλοφορούν πολλές Μαρούση με πανάκριβο τζιπ και τέτοιο ρολόι!

«Πρέπει να φύγω, όμως προηγουμένως κάπου να σας... να σου γράψω το τηλέφωνο μου. Όποτε μπορείς τηλεφωνήσέ μου και θα τακτοποιηθούν όλα. Εύχομαι να γίνεις γρήγορα καλά και πάλι συγγνώμη. Α, μήπως

θέλεις κάποιον άλλον γιατρό ή να σε μεταφέρουν σε άλλο δωμάτιο; Ίσως δεν σε πρόσεξαν όπως έπρεπε κι αν είναι θα φροντίσουμε...»

«Λοιπόν, Μελίνα», της είπε αφήνοντας υπονοούμενα με το ύφος του, «μόλις συνήλθα ήμουν πολύ θυμωμένος με τον όποιον προκάλεσε το ατύχημα, μέχρι να σε γνωρίσω... Όσο για τους γιατρούς, κι εγώ γιατρός είμαι, οδοντίατρος για την ακρίβεια, και με περιποιήθηκαν υπέρ του δέοντος. Μην ανησυχείς καθόλου. Όταν σταθώ στα πόδια μου θα σου τηλεφωνήσω. Χάρηκα πολύ και θα τα πούμε».

«Κι εγώ χάρηκα. Σου εύχομαι περαστικά και περιμένω τηλεφώνημα σου».

Στο ασανσέρ σκεφτόταν παράλογα πράγματα. Ευγνωμονούσε ακόμη και τη μητέρα της, που σήμερα το πρωί είχε ξεπεράσει κάθε όριο! Είχε δει να συμβαίνουν πολλά μέσα σ' αυτό το σπίτι τόσα χρόνια, όμως το σημερινό είχε εξαντλήσει τα όριά της. Κάπως έτσι όμως κατέληξε οδηγώντας οργισμένη, να προκαλέσει το ατύχημα και να πέσει πάνω στα μελί μάτια του Κωστή!

